

Nr 10/1968-69.

LAG- och EKONOMIUTSKOTTETS betänkande nr 10/1968-69 med anledning av Ålands landskapsstyrelses framställning till Ålands landsting med förslag till landskapslag om kommunalskatt för näringsverksamhet. (Nr 11/1969).

Sedan landstinget över förenämnda framställning inbegärt lag- och ekonomiutskottets betänkande, har utskottet behandlat ärendet och får härmed vördsamt anföra följande:

Utskottet, som i ärendet hört lagberedningssekreteraren Sune Carlsson och ekonomiedirektören Thor-Alf Eliasson har konstaterat att föreliggande lagförslag om kommunalskatt för näringsverksamhet bland annat syftar till att utforma beskattningsreglerna i enlighet med gällande företagsekonomisk praxis dels i avsikt att förenhetliga terminologin och dels för att giva enhetliga normer för fastställandet av den av näringsverksamhet erhållna beskattningsbara inkomsten.

Det av landskapsstyrelsen framlagda lagförslaget är utformat på ett sätt som bör underlätta och stimulera företagens finansiering och expansion på ett fördelaktigt och ändamålsenligt sätt utan att kommunen går miste om den del av inkomstöverskottet den enligt tidigare skattesystem erhållit. Utskottet finner det jämväl motiverat, att förslaget i huvudsak följt rikets lagstiftning, som torde bygga på en saklig värdering av för dagen aktuella ekonomiska grunder och väntade framtida verkningar.

Enär landskapslagen kan träda i kraft tidigast sommaren 1969 bör, för att bokföringsmässigt och i fråga om skatteåret bringa lagbestämmelserna i konformitet med motsvarande stadganden i rikets lag, i lagförslagets 9 kap. om tillämpnings- och övergångsstadganden de tidpunkter, vilka angivits såsom dagen för lagens ikraftträdande, i stället anges såsom den 1 januari 1969.

Justeringsutskottet uppmärksamgörs på att en del uppenbara skrivfel i lagförslaget bör rättas.

Då utskottet i övrigt till alla delar omfattat landskapsstyrelsens framställning och lagförslaget icke i övrigt givit anledning till sakliga anmärkningar, får utskottet vördsamt föreslå

att landstinget måtte antaga lagförslaget dock sålunda att nedannämnda lagrum erhåller följande lydelse:

58 §.

Inkomst, vilken enligt de stadganden, som tillämpats före den 1 januari 1969, skulle ha varit inkomst för skatteåret 1969, men vilken enligt

denna lag vore intäkt för år 1968, anses såsom intäkt för skatteåret 1969, såvida den icke tidigare beskattats. Utgift, vilken enligt de stadganden, som tillämpats före den 1 januari 1969, hade kunnat avdragas från inkomsterna för skatteåret 1969, men vilken enligt denna lag skulle ha varit kostnad för skatteåret 1968, anses såsom kostnad för skatteåret 1969, såvida den icke tidigare avdragits.

Före den 1 januari 1969 uppkomna ännu icke avdragna index- och kursförluster, vilka uppstått på gäld, upptagen för anskaffning av förslitning underkastade anläggningstillgångar, får avdragas enligt de stadganden, som var gällande före den 1 januari 1969, eller medelst lika stora årliga avskrivningar under fem års tid räknat från sagda dag.

Penninginrättning eller försäkringsanstalt, som fortgående såsom intäkt beaktat ränta eller annan inkomstpost under det skatteår, varunder den erlagts i penningar, äger rätt att övergå till att beakta intäkten på det sätt som förutsattes i denna lag, gradvis under 5 års tid räknat från den 1 januari 1969.

59 §.

Anskaffningsutgifterna för de i 31 § avsedda nyttigheter, som tagits i bruk före den 1 januari 1969, avskrives och för dem erhållna överlåtelsepris beaktas på yrkande av den skattskyldige såsom inkomst på sätt som förutsattes i stadgandena angående anskaffningsutgifter för byggnad samt överlåtelsepris och andra vederlag, som erhållits för byggnad.

60 §.

Har den skattskyldige tidigare värderat sitt varulager till ett lägre värde än det, som förutsattes i denna lags stadganden rörande anskaffningsutgiften för omsättnings- eller investeringstillgångar, får den del av den med anledning av ikraftträdandet av stadgandena i denna lag framkommande reserveringen, som motsvarar skillnaden mellan summan av anskaffningsutgifterna för den skattskyldiges lager vid utgången av skatteåret 1968, minskad med samtliga i 28 och 29 §§ tillåtna avdrag, och värdet av sagda lager skatteåret 1968, överföras till en separat utvecklingsfond för rörelsen. Är skillnaden mellan summan av anskaffningsutgifterna för den skattskyldiges lager vid 1965 års utgång, minskad med samtliga ovan avsedda avdrag, och värdet av sagda lager skatteåret 1965, sedan skillnaden multiplicerats med talet 1,3, mindre än motsvarande oförhöjda skillnad, beräknad på samma sätt för skatteåret 1968, får till utvecklingsfonden för rörelsen likväl överföras högst detta belopp. Vid tillämpning av detta moment hänföres omsättningstillgångarna och investeringstillgångarna till lagret.

Den skattskyldige har rätt att ur utvecklingsfonden för rörelsen

-3-

täcka utgifter för anskaffning av förslitning underkastade, i den skattskyldiges besittning redan befintliga eller nya anläggningstillgångar, eller att beakta fonden eller del därav som intäkt ävensom rätt att från utvecklingsfonden skattefritt överföra till det egna kapitalet ett belopp, som motsvarar anskaffningsutgifterna för byggnader, konstruktioner, maskiner, inventarier och andra med dem jämförliga anläggningstillgångar, vilka den skattskyldige anskaffat under skatteåren 1968-1973, om dylik investering enligt vad i 61 och 62 §§ härmed stadgas kan anses främja den ekonomiska tillväxten, öka den internationella konkurrensförmågan eller förbättra sysselsättningsläget. Den skattskyldige bör använda minst en fjärdedel av utvecklingsfonden för rörelsen senast inom fem år och den övriga delen av utvecklingsfonden inom tio år från den 1 januari 1969. Den del av utvecklingsfonden för rörelsen, som ej använts på sätt i detta moment stadgas, räknas som intäkt för det skatteår, varunder fonden på ovan anført sätt senast bort användas.

Utgift för anskaffning av anläggningstillgång eller del av sådan utgift, som täckts ur utvecklingsfonden för rörelsen, är icke avdragbar utgift.

66 §.

Genom skattelättnadslagar reglerade avskrivningar göres särskilt från anskaffningsutgiften för varje nyttighet.

Om de vid kommunalbeskattningen oavskrivna värdena av anläggningstillgångar på grund av andra än i 1 mom. avsedda avskrivningar den 1 januari 1969 är större än vid statsbeskattningen betraktas det enligt statsbeskattningen kvarstående värdet såsom i denna lag avsedd oavskrivnen anskaffningsutgift och utgör utgångspunkt för avskrivning enligt denna lag. Skillnaden mellan det oavskrivna värdet och det belopp, som sålunda betraktats som oavskrivnen anskaffningsutgift, avdrages särskilt vid kommunalbeskattningen medelst lika stora årliga belopp under fem år från den 1 januari 1969.

Mariehamn, den 19 mars 1969.

På lag- och ekonomiutskottets vägnar:

Valter Nordas

Valter Nordas

ordförande

Bjarne Olofsson
./.. Bjarne Olofsson

sekreterare.

Närvarande i utskottet: ordföranden Valter Nordas, viceordföranden Viktor Arvidsson samt ledamöterna Einar Hambrudd, Olof Jansson och Olof Lindström.